

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **Ing. D. B.**, zastoupené advokátkou Mgr. Martinou Bartošovou se sídlem U Hranic 3221/16, Praha 10, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2005 č. j. 2 Cad 49/2005 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2005 č. j. 2 Cad 49/2004 - 45, jímž byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 15. 4. 2003.

Z obsahu soudního spisu vyplývá toto:

Žalobkyně předala dne 16. 6. 2005 k poštovní přepravě podání adresované Městskému soudu v Praze. V něm žalobkyně, zastoupena advokátkou JUDr. E. R., v řízení o plný invalidní důchod, uvádí, že podává opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu (žalované) podle § 250l a násl. o. s. ř. Domáhá se, aby soud napadené rozhodnutí žalované č. I ze dne 15. 4. 2003 pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podání je datováno dnem 23. 6. 2003.

K tomuto podání bylo připojeno podání další, nesoucí datum 15. 6. 2005 a adresované rovněž Městskému soudu v Praze. V něm je uvedeno: „Věc: I. Námitka na podjatost samosoudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové na základě nově zjištěných skutečností získaných z odpovědi Ministerstva vnitra na žádost o výklad § 34 (o hodnocení důkazů) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, kdy vyšlo najevo, že samosoudkyně nejednala v souladu s právním řádem a neposkytla mi Ústavou garantované právo na spravedlivý proces.“

Dále je uvedeno: „II. Žádost o vyrozumění, zda je možné obnovit proces, neboť vyšly najevo nové skutečnosti, které nemohly být v původním řízení uplatněny, či zda existují jiné zákonné prostředky, které by umožnily zjednat nápravu.“

Toto podání je obsáhle zdůvodněno a je k němu připojena řada příloh.

Soud požádal advokátku JUDr. R. o zaslání napadeného rozhodnutí žalované. Ta sdělila, že žalobkyni v této věci nezastupuje a žalobu nepodávala.

Soud pak připsal ze dne 14. 9. 2005, který byl žalobkyni doručen dne 20. 9. 2005, upozornil žalobkyni, že zákonnost nyní napadeného rozhodnutí žalované již byla projednána Městským soudem v Praze v řízení pod sp. zn. 1 Cad 61/2005 a toto řízení již bylo pravomocně skončeno. Požádal žalobkyni o sdělení, z jakého důvodu listiny soudu zaslala a co jejich zasláním sledovala. K vyjádření soud stanovil lhůtu 15 dnů. Žalobkyně na tuto výzvu nereagovala.

Městský soud v Praze shora uvedeným usnesením žalobu odmítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že ze spisu sp.zn. 1 Cad 61/2003 tohoto soudu bylo zjištěno, že pod touto spisovou značkou byla projednávána žaloba žalobkyně směřující proti rozhodnutí žalované, které nyní napadá. Řízení u Městského soudu bylo skončeno usnesením o zastavení řízení dne 6. 1. 2004 a toto usnesení nabylo právní moci dne 26. 1. 2004.

Napadené rozhodnutí žalované bylo žalobkyni doručeno dne 5. 5. 2003 a žalobkyně proti němu v zákonné lhůtě podala žalobu. Řízení o ní probíhalo pod sp.zn. 1 Cad 61/2003 a bylo skončeno zastavením řízení, jak je shora uvedeno. Jestliže rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou a podala ji k poštovní přepravě dne 16. 6. 2006, i když žaloba je datována dnem 23. 6. 2003 a soudu doručena dne 17. 6. 2005, je podána opožděně, tedy po uplynutí lhůty dvou měsíců podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Soud proto žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že podáním ze dne 15. 6. 2005 namítla podjatost soudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové a ostatní listiny, které připojila, jsou míněny jako důkazy k tomuto tvrzení Dopisem ze dne 27. 9. 2005, který byl zaslán soudu (poznámka Nejvyššího správního soudu: tento dopis v soudním spise obsažen není) zdůraznila, že nesouhlasí, aby soud se žalobou zacházel jako s novou žalobou, neboť učinila podání týkající se námítky podjatosti soudkyně. Městský soud v Praze rozhodl o odmítnutí žaloby, ačkoliv měl rozhodovat o vznesené námitce podjatosti soudkyně. Závěr soudu o odmítnutí žaloby je tak zcela v rozporu s obsahem spisu, když žalobkyně v řízení uplatňovala námitku podjatosti proti soudkyni, která rozhodovala o jejím opravném prostředku.

Žalobkyně navrhla, aby z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud shora uvedené usnesení Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil věc takto:

Až v kasační stížnosti bylo objasněno, čeho se žalobkyně domáhala. Požadovala po Městském soudu v Praze, aby rozhodl o námitce podjatosti soudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové v řízení, které bylo vedeno u tohoto soudu pod sp.zn. 1 Cad 61/2003 a bylo skončeno usnesením o zastavení řízení, které nabylo právní moci dne 26. 1. 2004.

Podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

Z uvedených ustanovení s. ř. s. vyplývá, že o námitce podjatosti soudce krajského soudu (Městského soudu v Praze) nerozhoduje krajský soud, nýbrž Nejvyšší správní soud. Při zachování lhůt stanovených v § 8 odst. 5 s. ř. s. lze uplatnit námitku podjatosti nejpozději v kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu ve věci samé. V takovém případě je tvrzena jako důvod kasační stížnosti zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Po vydání rozhodnutí, proti němuž nebyla podána kasační stížnost obsahující shora uvedenou námitku, již ve správním soudnictví nelze rozhodovat o vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci (srov. též č. 408/2004 Sb. NSS), nemluvě o tom, že by o takové námitce nemohl rozhodovat krajský soud, jak je shora uvedeno. Jinak řečeno, námitka podjatosti soudce v řízení, které bylo pravomocně skončeno, je přípustná pouze v kasační stížnosti; jinak („samostatně“) již přípustná není a musí být odmítnuta.

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že Městský soud v Praze mohl věc posoudit jen na základě listin, které měl k dispozici a z těch vyplývá, že žalobkyně dovozovala vady řízení před Městským soudem v Praze ve věci vedené pod sp.zn. 1 Cad 61/2003 při přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2003. Toto řízení bylo pravomocně skončeno usnesením o zastavení řízení pro zpětvzetí opravného prostředku žalobkyní. Vzhledem k této skutečnosti tedy nebyla pro další podání žalobkyně v uvedené věci dána překážka věci rozsouzené, Městský soud v Praze však správně toto podání posoudil jako novou žalobu, opožděně podanou. Městský soud v Praze přitom nemohl považovat podání žalobkyně za „návrh na zahájení řízení o podjatosti soudkyně“, neboť, jak bylo již uvedeno výše, vést samostatně řízení o podjatosti bez vztahu ke konkrétnímu řízení ve věci nelze. Městskému soudu v Praze proto nelze vytknout nesprávné posouzení obsahu podání, a to zvláště za situace, kdy následně podání žalobkyně ze dne 27. 9. 2005 neměl k dispozici. Pro úplnost nutno podotknout, že i v případě posouzení jejího podání jako „návrhu na vyloučení soudkyně JUDr. Hrehorové“ by vzhledem k nepřípustnosti bylo nutno tento návrh odmítnout, byť samozřejmě z jiného důvodu než uváděného Městským soudem v Praze.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalované nevznikly náklady převyšující její běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

